

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΑΝΘΕΟΝ — ΘΙΑΣΟΣ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ — ΒΕΛΚΗΣ — ΠΑΠ-
ΠΑΣ — ΔΕΝΔΡΑΜΗΣ — ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓΙΛΔ — Ο ΣΟΒΑΡΟΣ... κ. ΕΡ-
ΝΕΣΤΟΣ — ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΕ 3 ΠΡΑΞΕΙΣ

Ο Ουαίλντ στην εποχή του και στον τόπο του έκαμε θόρυβο με τὰ έργα του και τὰ κινήματά του. Στόν τόπο μας πρώτα τόν επήραμε στά σοβαρά. Έχει γύρω στην αρχή τοῦ αἰώνα μας. Νομίζουμε μάλιστα πὸς ἀνακαλύφθηκαν μαζί ὁ Ουαίλντ και ὁ δικός μας ὁ Καβάφης. Νόστιμα φρόντα ξεπερασοῦ κι' οἱ δυό τους, ἀπὸ κείνα πὸς παρουσιάζονται όταν ξεφτιζουμε οἱ κοινωνίες. Ἐδῶ μεταφράζαν σοβαροὶ μεταφραστές τὰ ποιήματά του, τὰ μυθιστορήματα, τοὺς ἀφορισμοὺς του και τέλος και τὰ δράματά του, τὰ σοβαρὰ ὅπως τὴ «Φλωρεντινὴ τραγωδία» και τὴ «Σαλώμη», πὸς παίχτηκαν και στά θεάτρα μας. Ἐπειτα ξεγιάστηκε ἕνα δῖα στημα ὡς πὸς τελευταία τὸ Ἐθνικὸ μας θέατρο τὸν ξανάφερε στὴ ζωὴ με τὶς κωμωδίες του ἀπὸ τὴ φορὰ. Ἰσα — Ἰσα τὴν εποχὴ πὸς τὸ Ἐθνικὸ μας θέατρο παραστράτιζε ἀπὸ τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο πὸς ἐξαρχῆς εἶχε χαράξει γιὰ νὰ πάρει τὸν κατήφορο πρὸς τὰ γούστα τῶν κοσμηκῶν κύκλων. Ἡ «Βεντάλια τῆς λαϊκῆς Γουϊντέρμυρ» εἶνε καμπὴ ἀπὸ ἀπὸ τὴν ἀποψη. Ἐχτοτε δὲν περνάει χρόνος πὸς νὰ μὴν παίζεταί ἀπὸ τὰ καλά θεάτρα μας κι' ἕνα νέο ἔργο τοῦ Ουαίλντ.

Οἱ κωμωδίες ἀπὸ τὴν φάρα, ὅπως ἄλλωστε κι' ἔλο τὸ ἔργο τοῦ σκερτοῦζου αὐτοῦ ποιητῆ, φάρα θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηριστεῖ. Ἐνα ἔργο πὸς δὲν ἔχει τίποτ' ἀπ' τὴν οὐσία τῆς ζωῆς, παρ' ἔλο εἶνε ἀρώματα τεχνητὰ μυροπωλείου. Τέτια εἶνε κι' ἡ κωμωδία «Ὁ σοβαρὸς κ. Ἐρνέστος» ὅπως μεταφράσανε στά ἑλληνικὰ τὸν τίτλο τῆς. Μιά φάρα με πρόσωπα ἀπὸ κοσμικοὺς κύκλους ἀνόητους και ἀδασάνιστους, ἀνόητη και σαχλὴ σὰν κάθε φάρα, πὸς μόνον κοσμικοὶ κύκλοι ἀνόητοι και ἀδασάνιστοι μπορούνε νὰ νιώσουνε τὴ νοστιμάδα τῆς και νὰ τὴν ἐφχαριστηθοῦνε. Κι' ἀπ' ἀπὸ τὴν ἀποψη κι' ἡ πρόθεση κι' ἡ προκαταβολικὴ ρεκλάμα τοῦ θεάτρου στὶς ἐφημερίδες με σοβαρόσημα ἄρθρα γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου φαίνονται δικαιολογημένος θόρυβος.

Ἄς μιλήσουμε λοιπὸν γιὰ τὴ σκηνοθεσία και τὴν τέχνη τῶν ἡθοποιῶν, μ' ἔλο πὸς ἕνα σαχλὸ κι' ἀνόητο ἔργο πὰς τα περιορίζεται κι' ἔλες τὶς ἄλλες δημιουργίες. Ἡ παράσταση πολυτελέστατη.

Σκηνογραφίαι, φορεσιές... Ἐνας πὸς καίγεται νὰ μάθει πὸς νὰ στολίσει πὸς φανταχτερὰ τὸ σαλόνι τῆς νέας του κατοικίας, τί βελάδα και τί λαιμοδέτη πρὸς πει νὰ φορέσει ὁ δηπρέτης του, τὸ ἀπόγευμα όταν προσφέρει τοῦ, κι' ἕνα σωρὸ ἀλλὰ μικροκαθέκαστα τῆς καθημερινῆς ἀλλὰ ἀνώτερης κοσμικῆς ζωῆς, παρακολουθώντας ἀπὸ τὴν παράσταση θὰ ὠφληθεῖ πολὺ. Τὴν συσταίνουμε διακριτικὰ ἀλλὰ θερμὰ σ' ἔλους τοὺς νεόπλουτους μας, γιὰ τὴν — μεταξύ μας — ἐνῶ τότε φυσᾶνε τὸν παρᾶ, δὲν ἔχουμε τὸ χού. Ἐνα τίποτα, ἕνας ἀέρας, εἶνε τὸ ὕφος. Ἄμα ἰδοῦνε με προσοχὴ δυὸ — τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὴν παράσταση και κάνουνε κι' ἕνα δυὸ πρόβες στά σπίτια τους, θὰ εἶνε «ἐντάξει».

Περὶσσότερο ἀπ' ἔλους μὲς ἄρρεοι ὁ Δενδραμῆς. Σὲ κάτι τέτοια εἶνε τὸ στοιχειό του, ὅπως τὸ ψάρι στὸ νερό. Τόσο πὸς ὡς κι' ἕνα μικροελαττωματάκι πὸς φανερώνει συχνὰ όταν στρώνει με τὰ χέρια του τὴ φορεσιά του, χαϊδεύοντας τοὺς γοφούς του, ἔδῶ τὸ ξέχασε. Ἦτανε αὐθόρμητος, κεφάλτος, τριζάτος, σπῖθα, με ὁμορφα χρώματα.

Ὁ κ. Παππᾶς, ἔ, καλὰ γι' αὐτὸν εἶνε πάντα εὐρύχωρα τὰ σαλόνια. Πουθενὰ ἄλλοθ δὲ βολεύει τόσο καλὰ τὴ μεγαλωσύνη του ὅσο μέσα στά σαλόνια. Κάνει ὡς και τὶς σκηνογραφίαι και τὰ ἐπιπλα νὰ παίρνουνε μεγαλεῖο ἀπ' τὴν ἀνεση πὸς σαλεύει και χειρονομεῖ.

Ἡ Βασούλα ὅπως πάντα: Παρθενικὰ μαζί και γυναικεία ὁμορφιά, γλυκοπίπερη και ἀπλοϊκὰ με τέχνη ἀνετη, χαριτωμένη και σίγουρη.

Ἡ Ἄννα Λύρη πολὺ καλὴ κοσμικὰ παρθένα, πλοῦσια και ἀποδοτικὴ, ἀλλὰ με κάπως χοντρὲς γραμμὲς και γωνίες. Δὲ γλιστράει σὰν χέλι μες στὴ σκηνή.

Ἡ Μηλιάδου περίφημη φάρα κι' ἐμφάνιση, ὅμως ὑπερβολικὰ, γύρισε τὸ παίξιμό τῆς στὴν καρικατοῦρα και πῆρε στόμφο ἀφύσικον και κουραστικὸν γιὰ τὴν ἔγινε κραβγαστικὸς και μονότονος.

Περὶσσότερο χτυπητὴ ἦτανε ἡ μονοφάνιση, ὅμως ὑπερβολικὰ, γύρισε τὸ παίξιμο τῆς κυρίας Βεάκη και τοῦ νέου ἡθοποιῦ κ. Ἄγγ. Γιαννοῦλη. Ἀκόμη κι' ὁ Σολομός δὲ μπόρεσε νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὸ σφιξιμό και τέντωμα, πρᾶγμα πὸς μάλι-

στα στην αρχή — τόν ἔκανε νά φαναί θ-
περβολικός. Ἐν πούτοις δὲν ζέπεσε στή
μονοτονία καί κατάφερε νά τραβήξει ὡς
τὸ τέλος τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τέχνη, λεπτή
καί δημιουργικά ἐκφραστική.

Ὡραῖος ἦταν ὁ κ. Πιρασκαβᾶς μὲ
τὴν ἀληθινὰ κωμικὰ του ἐμφάνιση, τὴν
ἀστεία του χειρονομία, τὰ λεπτά του κί-
νήματα, τὸ συγκρατημένο, μισοτορικὰ πει-
θαρχημένο παίξιμό του. Γελοιογραφία —
ὅπως ἤθελε τὸ ἔργο — ἀλλὰ τέχνη ἀλη-
θινή.

B. ΡΩΤΑΣ